

Άγιος Ευτύχιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

/ [Βίοι Αγίων](#)

Ο Άγιος Ευτύχιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, τιμάται κάθε χρόνο από την Εκκλησία μας στις 6 Απριλίου.

*Εὐτύχιον θανόντα τιμῶν τοῖς λόγοις,
Ἐμαυτὸν αὐτὸς εὐτυχέστατον κρίνω.
Ψυχῇ Εὐτυχίῳ πύλη πόλου οἶγεται ἔκτη.*

Ο Άγιος Ευτύχιος γεννήθηκε το έτος 512 μ.Χ. και έζησε κατά την εποχή του αυτοκράτορα Ιουστινιανού Α΄ του Μεγάλου. Καταγόταν από την πόλη Θεία Κώμη της Φρυγίας και ήταν υιός του Αλεξάνδρου, σχολαρίου υπό τον στρατηγό Βελισσάριο και της Συνεσίας. Διδάχθηκε το ιερό Ευαγγέλιο και βαπτίσθηκε Χριστιανός από τον ιερέα Ησύχιο, ο οποίος ήταν παππούς του και λειτουργούσε στην Εκκλησία της Αυγουστοπόλεως. Σύμφωνα με το Συναξάρι ο Ησύχιος είχε το οφφίκιο του σκευοφύλακος και λόγω της αγιότητας του βίου του είχε λάβει από

τον Θεό το χάρισμα της θαυματουργίας.

Ο Άγιος χειροτονήθηκε αναγνώστης από τον τότε Επίσκοπο Αμασείας στο ναό της Υπεραγίας Θεοτόκου Ουρβικίου. Στην συνέχεια χειροτονήθηκε διάκονος και πρεσβύτερος και εισήλθε σε μονή της Αμασείας, που είχε ιδρυθεί από τους Αρχιερείς Μελέτιο και Σέλευκο, της οποία αργότερα ανεδείχθη και ηγούμενος.

Τα χρόνια που ακολούθησαν δεν ήταν ειρηνικά για την Εκκλησία, λόγω των αιρετικών δοξασιών που δίδασκαν νέοι Ωριγενιστές και κρυπτομονοφυσίτες. Οι έριδες των μοναχών της Παλαιστίνης περί του Ωριγένους αποτελούν την Τρίτη και τελευταία φάση των ωριγενιστικών ερίδων. Προοίμιο αυτών υπήρξε η κατά το έτος 507 μ.Χ. διάσταση λογίων μοναχών της Μεγάλης Λαύρας προς τον ηγούμενο αυτής, τον Όσιο Σάββα τον Ηγιασμένο, που έφυγαν από την Λαύρα και ίδρυσαν περί το 514 μ.Χ. τη Νέα Λαύρα, η οποία κατέστη κέντρο του ωριγενισμού. Οι αντιωριγενιστές μοναχοί έκαναν έκκληση προς τον αυτοκράτορα Ιουστινιανό να καταδικάσει τον Ωριγένη. Την αίτηση αυτή υποστήριξε ο Πατριάρχης Μηνάς.

Έτσι, το έτος 543 μ.Χ., συνήλθε στην Κωνσταντινούπολη Ενδημούσα Σύνοδος, ύστερα από πρόσκληση του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Μηνά, με σκοπό την ειρήνευση της Εκκλησίας και την καταδίκη των αιρετικών. Διά διατάγματος που εκδόθηκε το έτος 543 μ.Χ. ο Ιουστινιανός εστράφη κατά των αιρετικών. Καταδίκασε τις κακοδοξίες του Ωριγένους, θεώρησε τα συγγράμματα αυτού κακόδοξα και καταδίκασε αυτό το πρόσωπο του Ωριγένους. Διά τρίτου διατάγματος ο Ιουστινιανός, το έτος 544 μ.Χ., καταδίκασε τα «Τρία Κεφάλαια», δηλαδή α) τον Θεόδωρο Μοψουεστίας και τα αιρετικά του συγγράμματα, β) τα κατά του Αγίου Κυρίλλου Αλεξανδρείας και της Γ' Οικουμενικής Συνόδου και υπέρ του Νεστορίου συγγράμματα του Θεοδωρήτου Κύρου και γ) την επιστολή του Ίβα Εδέσσης προς τον Πέρση Μάρη.

Όταν το έτος 552 μ.Χ. κοιμήθηκε ο Πατριάρχης Μηνάς, ο Άγιος Ευτύχιος ήλθε από την Αμάσεια στη Βασιλεύουσα και εξελέγη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.

Οι ταραχές όμως των αιρετικών συνεχίζονταν και ταλάνιζαν την Εκκλησία. Η Ε' Οικουμενική Σύνοδος, η οποία συνήλθε στην Κωνσταντινούπολη, το έτος 553 μ.Χ. υπό την προεδρία του Αγίου Ευτυχίου, επικύρωσε την απόφαση της Ενδημούσης Συνόδου και προέβη στην καταδίκηση των «Τριών Κεφαλαίων». Ο σκοπός όμως της καταδίκης των «Τριών Κεφαλαίων» δεν επετεύχθη, διότι οι μονοφυσίτες ενέμεναν στην απόσχιση και στις αιρετικές δοξασίες τους. Ένεκα τούτου ο Ιουστινιανός το έτος 564 μ.Χ. εξέδωσε διάταγμα, διά του οποίου επέβαλε τον αφθαρτοδοκητισμό. Η διδασκαλία αυτή είχε διατυπωθεί από τον καταφυγόντα στην Αίγυπτο μονοφυσίτη Επίσκοπο Αλικαρνασσού Ιουλιανό. Συγκεκριμένα ο

Ιουλιανός δίδασκε ότι το Σώμα του Χριστού, ήδη από της συλλήψεως και γεννήσεως Αυτού, απηλλάγη της φθοράς και επομένως των φυσικών αναγκών (πείνας, δίψας, καμάτου, ιδρώτος, δακρύων κ.τ.λ) – των λεγομένων «αδιαβλήτων παθών» – και μόνο «κατ’ οικονομίαν» και «κατά χάριν» φαινόταν υποκείμενο σε αυτά. Ο Άγιος Ευτύχιος και οι λοιποί Πατριάρχες της Ανατολής, προς τους οποίους απευθύνθηκε, δεν δέχθηκαν το δυσσεβές διάταγμα. Γι’ αυτό τον λόγο ο Άγιος, το έτος 565 μ.Χ., καθαιρέθηκε από τον πατριαρχικό θρόνο υπό Συνόδου ερήμην, αφού αρνήθηκε να παρουσιασθεί και εξορίσθηκε αρχικά στην Πρίγκηπο. Στο Συναξάρι του αναφέρεται ότι μετά κατέφυγε σε μοναστήρι της Αμασείας στο οποίο ζούσε ασκητικά και αξιώθηκε από τον Θεό να επιτελεί θαύματα.

Μετά από δώδεκα χρόνια εξορίας, ο αυτοκράτορας Ιουστίνος ο Β΄, το έτος 577 μ.Χ., αποθανόντος του Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννου του Γ΄, επανέφερε με τιμή και δόξα τον Άγιο στον πατριαρχικό θρόνο. Κατά την δεύτερη πατριαρχία του ο Άγιος με την προσευχή του έσωσε τον λαό που μαστιζόταν από θανατηφόρα επιδημία. Το ορθόδοξο φρόνημά του και ο αγώνας του για την ακεραιότητα της πίστεως τον οδήγησαν σε αντίθεση με τον αποκρισάριο της Ρώμης Γρηγόριο, τον μετέπειτα Πάπα, λόγω των δοξασιών του περί αναστάσεως σαρκός.

Ο Άγιος Ευτύχιος κοιμήθηκε με ειρήνη το έτος 582 μ.Χ. Το ιερό λείψανό του εναποτέθηκε στο θυσιαστήριο των Αγίων Αποστόλων, μετά την κρηπίδα της Αγίας Τραπέζης, όπου κατέκειντο και τα ιερά λείψανα Ανδρέου, Τιμοθέου και Λουκά των Αποστόλων. Το 1246 μ.Χ. τα Λείψανα και η Κάρα του Αγίου μεταφέρθηκαν από τον Ναό των Αγίων Αποστόλων Κωνσταντινουπόλεως στη Μονή Αγίου Γεωργίου του Μείζονος Βενετίας, επί Ηγουμένου Πέτρου Querini.

Σώζονται αποσπάσματα του έργου αυτού «Περὶ Εὐχαριστίας», «Ἐπιστολὴ πρὸς Πάπαν Βιγίλιον περὶ τῶν Τριῶν Κεφαλαίων» και «Συνοδικὴ Ἐπιστολή». Τρία ἄλλα ἔργα του χάθηκαν, ἤτοι το «Περὶ ἀναστάσεως σαρκός», το «Κατὰ Ἀφθαρτοδοκητῶν» και το «Κατὰ τῆς μονοφυστικῆς διασκευῆς τοῦ Τρισαγίου». Τον Βίο του Αγίου συνέταξε ο μαθητής του Ευστράτιος.